

тъзи и пріятна добродѣтель. Той често земаше у себе си Телѣмаха и му говоряше: „Сыне мой (защото не са боіж вече тѣй да ви наричамъ), баща ви и азъ, наистина, бѣхмы много време непріатели единъ на другито: исповѣдамъ даже че и слѣдъ като сполучихмы да падне великолѣпныйтъ градъ Троя, моето сърце не бѣ са още укротило; и когато ви видѣхъ азъ осѣтихъ мъжа да обикнѣ доблестята въ сына на Одиссея. Често укорихъ себеси за туй. Но найподирь добродѣтелята когато е кротка, невинна, смиренна побѣдява сичко.“ Послѣ Филоктитъ са обѣща да му разекаже какво нѣщо бѣ запалило въ сърцето му толкази умраза противъ Одиссея.

„Трѣба, рече той, да поченѣ исторіята си отъ подалечъ. Азъ слѣдовахъ въредъ великаго Херкулеса, който очисти земята отъ толкози чудовища, и предъ когото другытъ герои бѣхж като слаба трѣсть предъ единъ голѣмъ джбъ, или като дребны птичета предъ орела. Неговытъ страданія и моитъ произлѣзохж отъ една страсть която докарва найужаснытъ бѣдствія, тя е любовта. Херкулесъ, който бѣ побѣдилъ толкози чудовища, не можѣ да побѣди тѣзи срамна срасть, жестокоото дѣте Купидонъ са подиграваше съ него. Той не можаше да си припомне, безъ да са причерви отъ срамъ, какъ едно време бѣ до толкосъ забравилъ славата си щото да преде при Омфала, лидійската царица, като найраспутенъ и найженоподобенъ отъ сичкытъ челоуѣцы; толкози бѣ той омаянъ отъ слѣпната любовь. Сто пѣти ми той исповѣда че този періодъ на живота му бѣ почернилъ неговата добродѣтель, и почти бѣ изгладилъ славата на сичкытъ му подвигы.

Съ сичко туй, о богове! таквази е слабостята и непостоянството на челоуѣцытъ; тѣ за сичко са облѣгатъ на себеси, а не могѣтъ на нищо да устоіжтъ. Увы! великыйтъ Херкулесъ изново паднѣ въ мрежкытъ на любовта, която толкози често намразяваше. Той обикнѣ Деянира. Той бы былъ много честитъ ако бѣ постояненъ въ тѣзи страсть къмъ една жена която зе за супруга! Но не слѣдъ много младостята на Юла, на лицето на която бѣхж изобразены Граціитѣ (а) плѣни сър-

---

(а) Граціитѣ сж три: Аглаія, Талія и Евфросина. Въ тѣхъ мито-